

Propozycja zadań dla czterolatków(01.06 – 05.06)

Temat: Niby tacy sami, a jednak inni.

1. Rozmowa na temat obchodów Międzynarodowego Dnia Dziecka.

Dzieci wycinają z czasopism i katalogów kolorowe ilustracje przedstawiające dzieci różnych narodowości, w różnych sytuacjach. Prowadzą swobodne rozmowy na temat obrazków. Określają wygląd dzieci i ich emocje. Zastanawiają się, dlaczego dzieci bywają smutne i wesołe.

R. pyta dzieci:

- Jak obchodzi się Dzień Dziecka w Polsce?
- Kogo i czym się obdarowuje w dniu tego święta?

Chętne dzieci wypowiadają się.

2. Słuchanie opowiadania Agaty Widzowskiej *Język migowy*.

Książka (s. 74–75) dla każdego dziecka. Dzieci siadają na dywanie. R. rozdaje książki i zaprasza do wysłuchania opowiadania. Czytając opowiadanie, prezentuje ilustracje do niego.

Od samego rana Ada przygotowywała się na spotkanie z nową koleżanką, Kasią. Okazało się, że tata Kasi jest bardzo zdolnym architektem i będzie pracował w tym samym biurze co tata Ady i Olka. Obie rodziny umówiły się w małej kawiarence w galerii, tuż obok bawialni dla dzieci. Ada bardzo lubiła poznawać nowe osoby i rozmawiać z nimi o tym, w co lubią się bawić. Tym razem Ada była szczególnie przejęta spotkaniem, bo dowiedziała się od rodziców, że Kasia nie słyszy. – Na żadne ucho? – dopytywała się Ada. – Ani troszeczkę? – Ani troszeczkę. – To jak my się będziemy bawić? – Jestem pewna, że znajdziecie na to sposób – uśmiechnęła się mama. Ada próbowała zatykać sobie uszy i prosiła Olka, żeby coś do niej mówił. – Mam fajną siostrę – powiedział Olek. – Co mówisz? – spytała Ada. – Moja siostra jest najlepszą siostrą na świecie! – Ecie-pecie? Nic nie rozumiem... Tej Kasi musi być bardzo trudno – stwierdziła Ada. W galerii panował gwar. Z głośników płynęła muzyka, w bawialni słychać było piski i śmiech rozbawionych dzieci. Obie rodziny przywitały się słowami „dzień dobry” i podały sobie ręce. Ada stanęła naprzeciwko Kasi i nie wiedziała, czy ma coś powiedzieć, czy nie. Przecież Kasia i tak nie usłyszy. Jednak dziewczynka uśmiechnęła się i rękami zrobiła przyjazny gest. Ada zrozumiała, że to jest powitanie, i odpowiedziała takim samym gestem. Potem Kasia wskazała bawialnię i dziewczynki pobiegły razem na zjeżdżalnię. Po chwili radośnie nurkowały w basenie z kolorowymi piłeczkami. Kasia układała z rąk różne znaki, a Ada próbowała odgadnąć ich znaczenie. Gdy chciała zająć się rysowaniem i kolorowaniem, Ada od razu zrozumiała, o co chodzi. Wspólnie narysowały słonia z wielkimi uszami, a na tych uszach namalowały wszystko, co symbolizuje dźwięki: ptaki, trąbkę, gitarę, śpiewającą panią, a nawet samolot odrzutowy. Potem bawiły się w teatrzyk dłoni i okazało się, że palcami można pokazać wiele rzeczy. Czasami Ada się myliła i nie potrafiła czegoś zrozumieć, ale to było bardzo zabawne. Jak wiele można powiedzieć, nie używając słów! Wieczorem Ada wciąż rozmyślała o Kasi i o tym, jak wspaniale się z nią bawiła. Tata powiedział córeczce, że osoby niesłyszące porozumiewają się językiem migowym. – Czy ja też mogę się nauczyć tego języka? – zapytała Ada. – Oczywiście. A teraz zgadnij, co chcę ci przekazać – tata przytulił Adę i pocałował ją w czoło. – Dobranoc i kocham cię! – zawołała Ada i odpowiedziała tym samym gestem. – Zrozumiałeś, tatusiu? Tata uśmiechnął się i pokiwał głową. Miłość nie potrzebuje słów.

Rozmowa kierowana na podstawie opowiadania i ilustracji w książce. każdego dziecka.

R. zadaje pytania: – Jak nazywa się język, którym porozumiewa się Kasia? – Jakbyście się czuli, gdybyście nie słyszeli tego, co ktoś mówi? – Spróbujcie, jak Ada, zatkać uszy i sprawdzić, czy rozumiecie, co mówi kolega/koleżanka. R. kontynuuje rozmowę. Wyjaśnia dzieciom znaczenie pojęcia tolerancja.

Tolerancja to poszanowanie odmienności innych, ich wyglądu, sposobu komunikowania się, wiary, kultury itd.

3. Zabawy sensoryczne z wodą i piaskiem.

Wiaderka, kubeczki, foremki, plastikowe przezroczyste butelki, łyżki, lejek, sitko, kawałki kolorowej krepiny.

Dzieci przynoszą wodę w wiaderku, przelewają ją do kubeczka, z kubeczka do foremki lub do plastikowej przezroczystej butelki, wykorzystują łyżki, lejek i sitko, zwilżają piasek, stawiają babki z mokrego piasku, podlewają kwiaty na rabatkach, zabarwiają wodę w butelce poprzez wrzucanie kawałków kolorowej krepiny, obserwują zachodzące zjawiska, rysują na chodniku kolorową wodą z butelki z podziurkowaną zakrętką.

4. Wysłuchanie wiersza Jadwigi Koczanowskiej Przyjaciel.

*Nie musisz mieć przyjaciół stu,
nie musisz mieć dziesięciu,
wystarczy, byś jednego miał,
a to już wielkie szczęście.
Przyjaciel to jest taki ktoś,
kto zawsze cię zrozumie,*

*gdy dobrze jest – to cieszy się,
gdy źle – pocieszyć umie.
Przyjaciel to jest taki ktoś,
kto nigdy nie zawiedzie,
a poznasz go, bo z tobą jest,
gdy coś się nie powiedzie.*

Rozmowa kierowana na podstawie wiersza. R. pyta: – Ilu przyjaciół wystarczy mieć? – Kogo możemy nazwać przyjacielem? – Po czym można poznać przyjaciela?

5. Zabawa ruchowa w formie opowieści ruchowej *Podróż do Krainy uprzejmości*.

Napisy: proszę, dziękuję, przepraszam.

R. zaprasza dzieci do Krainy uprzejmości. Dzieci wędrują, wysoko podnosząc kolana, przedzierają się przez krzaki, przeskakują przez przeszkody, idą na palcach, przechodzą na czworakach przez tunel itp. Po dotarciu na miejsce R. – królowa Krainy uprzejmości wita dzieci. Kłania się, mówi dzień dobry i przedstawia się. Dzieci jej się odklaniają. Królowa mówi, że dotarli do Krainy uprzejmości. Królowa opowiada o różnych sytuacjach społecznych, np. dziecko dostaje od mamy lizaka, podaje książkę koledze. Zgodnie z panującymi tu zasadami dzieci muszą wiedzieć, jakich słów użyć w konkretnej sytuacji. Królowa pokazuje i odczytuje zapisane na kolorowych kartkach wyrazy proszę, dziękuję, przepraszam. Następnie głośno, z pomocą R., odczytują je dzieci.

6. Przygotowanie niespodzianki dla przyjaciela. . Dzieci zastanawiają się, kogo mogą nazwać przyjacielem. Następnie R. – królowa Krainy uprzejmości – zachęca dzieci do przygotowywania niespodzianki. Dzieci siadają do stołów i rysują Czarodziejski obrazek dla kolegi lub koleżanki. Królowa obserwuje działania dzieci. Na koniec dzieci prezentują prace. Królowa dziękuje za przybycie do swojej krainy, zwraca uwagę na stosowanie podczas zabaw zwrotów grzecznościowych i zaprasza do kolejnej wizyty. Zachęca dzieci do wręczenia obrazka swojemu przyjacielowi.

7. Zabawy swobodne ulubionymi zabawkami.

Dzieci bawią się swobodnie ulubionymi zabawkami. Stosują w zabawie zwroty grzecznościowe: proszę, dziękuję, przepraszam.

8. Karta pracy, cz. 2, nr 56.

Dzieci:

- oglądają obrazki i mówią o tym, co na nich widzą,
- mówią, w co ubrane są dzieci z różnych krajów,
- liczą palce, które pokazują dzieci,
- mówią, ile lat mają: Ada, Paloma, Diego i Kazuo, R. kontynuuje rozmowę na temat obrazków. Pyta dzieci:
 - Jakie są dzieci na całym świecie?
 - Co to znaczy, że dzieci na całym świecie są takie same?
 - Co najbardziej dzieci lubią robić? R. opowiada o krajach, z których pochodzą dzieci przedstawione na obrazkach. Przekazuje ciekawostki na temat kultury tych narodów.

9. Rozegranie popularnej gry planszowej *Chińczyk* przez chętne dzieci.

R. zapoznaje dzieci z zasadami gry w popularną grę planszową. Zachęca do przestrzegania obowiązujących zasad, sprawnego przeliczania oczek na wyrzucanej kostce i pól na planszy.

R. czuwa nad prawidłowym przebiegiem gry.

10. Zabawa ruchowa z elementem równowagi *Spacer z krążkiem*.

R. rozdaje dzieciom kolorowe krążki. Wyznacza linię startu i mety. Dzieci ustawiają się w szeregu na linii startu. Kładą sobie na głowie krążek i kierują się w stronę mety. Uważają, aby krążek nie spadł na podłogę.

11. Meksykańskie ponczo – zajęcia plastyczne.

Karta pracy, cz. 2, nr 56, obrazki przedstawiające różnokolorowe poncza.

R. pokazuje dzieciom kartę pracy. Pyta, czy pamiętają, w co ubrany był Diego z Meksyku. Pokazuje dzieciom obrazki przedstawiające różnokolorowe poncza. Dzieci wypowiadają się na temat obrazków. R. wyjaśnia znaczenie słowa ponczo.

Ponczo to rodzaj wierzchniego męskiego okrycia wykonanego z prostokątnej kawałka wełnianej lub bawełnianej tkaniny z otworem na głowę pośrodku.

Przybory: kolorowe kartki, klej, kartonik z układem kolorowych pasków, dla każdego dziecka kartka w kształcie prostokąta.

R. zachęca dzieci do wykonania własnego poncza. Dzieci:

- zajmują miejsca przy stolikach,
- rwą na paski kolorowe kartki, starając się, aby pasek był jak najdłuższy.
- układają paski najpierw zgodnie z rytmem wskazanym przez R. na kartoniku,

- następnie nakleją paski na prostokąt według własnego kodu,
- składają kartkę na pół i wycinają pośrodku otwór. R. podczas pracy rozmawia z dziećmi o tym, co właśnie wykonują.

12. Karta pracy, cz. 2, nr 57.

Dzieci:

- słuchają rymowanki i imion dzieci.
- łączą obrazki dzieci z obrazkami sprzętów, z których korzystały podczas pobytu na placu zabaw,
- rysują po śladach rysunków i mówią, co one przedstawiają,
- mówią, z czego lubią korzystać podczas pobytu na placu zabaw.

13. Zabawy na świeżym powietrzu.